

[Poul Dam.]

formålet med ejendomsbeskatningens hjørnesten, grundskylden. I en væsentligt liberal økonomi bestemmes grundpriserne naturligvis af tilbud og efterspørgsel, og dette bestemmes igen af de indtægter, som grundbesiddelsen giver, over for de udgifter, som den medfører. Det er noget fuldstændig selvfølgeligt, men det synes alligevel ofte at blive glemt. At der eksisterer grundskyld, betyder jo ikke, at de boliger eller de varer, der produceres, bliver dyrere, men det betyder, at grundskylden helt eller delvis kan inddrage den del af indtægterne, som alene skyldes den stigende knaphed på jord. En effektiv grundskyld vil derfor hæmme stigningen i grundværdierne, den vil gøre det lettere at erhverve jord, og for den, der f. eks. skal bygge sig et hus, bliver det billigere at betale grundskyld end at betale renterne af den ekstra kapital, der skal til for at købe et grundskyldsfrit jordstykke.

Og endelig: al ejendomsbeskatning er inflationshæmmende. Den kreditinflation, som vi oplever i disse år, og som har fået meget alvorlige følger både for renteniveau og prisniveau, ville ikke have været mulig i samme omfang, hvis ejendomsbeskatningen havde fulgt ejendomspriserne opad. En konsekvent gennemførelse af den 13. almindelige vurdering med uforandrede skatteregler ville i sig selv være et væsentligt bidrag til bekæmpelse af inflationen, og man kan en gang imellem spekulere på, om de, der taler så forarget om inflationen, egentlig selv ønsker at bekæmpe den, om de ikke selv har ganske store fordele af den. Men det skal indrømmes, at en uforandret fortsættelse af skattelovgivning i mange henseender kunne blive noget af en hestekur.

Vi kan fra vor side ikke gå ind for en nedskæring, endsize en ophævelse af grundskylden. Principielt må den i hvert fald fastholdes på de nuværende satser. Fuldstændig grundskyld — og det er det, der skal gennemføres og bør gennemføres — må være mindst 55 promille. Med det nuværende minimum for de sammenlagte grundskyldssatser og det nuværende renteniveau var der måske en vis rimelighed i at få 65-70 promille som grundskyld. Vi har i og for sig ikke noget imod det, der har været talt om flere gange i dette folketingsår: at grund-

skyldsprovenuet skulle tilfalde kommunerne, men så vidt vi kan se, må spillerummet for fastsættelsen af den kommunale grundskyld formindskes væsentligt. Der kan af hensyn til samfundets samlede planlægning ikke være større lokale forskelle i grundbeskatningen, og der er utvivlsomt en del steder, hvor en forøgelse af de nuværende grundskyldssatser er hårdt tiltrængt.

Derimod kunne den ventede stærke stigning i vurderingerne gøre det muligt at tage spørgsmålet om ejendomsskyldens fremtid op på ny, og jeg vil gerne fremsætte to ideer, udelukkende til overvejelse.

Den ene er den, at der kunne være rimelighed i at benytte de midler, som ejendomsskylden giver, til et særligt formål. Vi tænker her på en boligfond. Man fik herved kanaliseret nogle indtægter af ejendommene ind i en forøgelse af ejendomsmassen, og det forekommer os heldigt.

Man kunne jo også tænke sig, at det blev muligt at sløjfe al ejendomsskyld, netop fordi grundskylden kan forhøjes så stærkt, og det ville give en ønsket, heldig forenkling. Det ville være rart at komme af med den i øjeblikket eksisterende ordning, hvorefter noget af ejendomsskylden fikseres og noget af den afvikles gradvis. Man kunne f. eks. ordne det sådan, at opkrævningen af ejendomsskyld bortfaldt, såfremt den pålignede grundskyld for 1966-67 oversteg den pågældende ejendoms samlede skatter for 1965-66 med mere end f. eks. 25 pct. Hvor dette ikke gjaldt, kunne der så fastsættes en udligningsafgift, som kunne blive opkrævet i perioden indtil den 14. almindelige vurdering. Det kan hverken af skattemæssige eller almene økonomiske grunde være rimeligt at yde ejendomsbesidderne den kapitalforøgelse, som nedgangen i beskatningen rent faktisk betyder.

Det har været fremhævet som hørende til de uheldige virkninger af den kommende vurdering, at de nuværende parcellusejere, navnlig i det Københavns amt, som ligger så mange af de ærede medlemmer og også mig meget på sinde, kunne risikere at blive beskattet fra hus og hjem. Det er naturligvis rigtigt, at mange af dem er forholdsvis svagt økonomisk stillet, og at de ser deres ejendom som et hjem og ikke som en formuebestanddel, der skal gøres i penge på et